

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SORANERBLADET

NR. 11 NOVEMBER 1969 54. ÅRGANG

Månedsskrift
for Soransk
Samfund

Højlund & Løgstrup

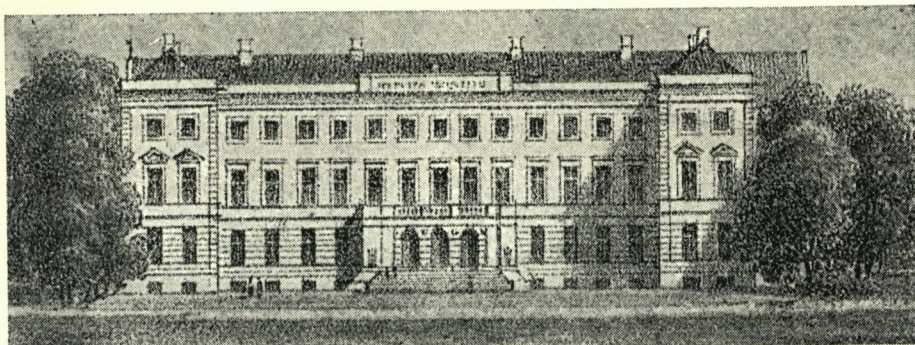
KONSULENTER FOR VIRKSOMHEDSLEDERE

Organisation - Markedsføring

Økonomi

Bygmarken 8, 3520 Farum

Telefon (01) 95 33 11

Academia Sorana

efter gammelt stik

SORANER-BLADET

NOVEMBER

54. ÅRGANG

NUMMER 11

Tale ved Soransk Samfunds årsfest på Sorø Akademi den 18. oktober 1969

Af Karen Raft.

For 50 år siden var der i Berlingske Tidende et interview med daværende rektor Raaschou-Nielsen, der blev spurgt om, hvor mange elever der var på Sorø Akademi. Han svarede på sin tørre, lune måde: Jeg plejer at sige, der er 350 drenge, hvoraf de 7 er piger. Jeg er en af de 7 piger, og havde jeg vidst, hvad det kunne føre til, var jeg nok rendt min vej dengang. Jeg takker formanden for det ærefulde hverv, han har overdraget mig, men jeg indrømmer, at min første indskydelse var at sige: nej, den hopper jeg ikke på, da jeg synes det er noget malplaceret, at det er en pige, der skal holde rustalen, men med min store tilknytning til skolen føler jeg mig dog noget berettiget dertil. Med en morfar der var rektor ved Akademiet, en far der var arkitekt,

en mand der var lærer, mine søskende, min datter og jeg selv alle studenter fra Akademiet, og ikke mindst at have været plejemor for 30 drenge – dog ikke alle på en gang – føler jeg mig som fuldblods soraner. Den første pige, der tog en eksamen på Sorø Akademi, var min mor, der fik tilladelse til at gå op til det, der dengang hed »store forberedelseseksamen« – ganske vist som privatist. Nummer to pige var min søster, der fik lov til at deltage i undervisningen allerede i mellemskolen. For drengene føltes det som en stor nedværdigelse, at der kom en pige i klassen. En af dem skrev hjem: der er sket noget ganske forfærdeligt – vi har fået en tøs i klassen, nu er det hele ødelagt, og dermed være alt sagt. Der var således skabt præcedens for at piger kunne

komme ind på skolen. Allerede i 1909 var der et hold piger, der tog realeksamen, sandsynligvis har vi enkelte jubilarer blandt os i aften. Året efter tog de første fire kvindelige studenter deres eksamen.

Dimittenderne ønsker jeg hjertelig til lykke med for længst overstået eksamen, I har sikkert haft en vidunderlig følelse af frihed og lettelse, da I lagde bøgerne til side efter at have været oppe i sidste fag – ingen skoletvang mere – ingen læsetid – ingen bestemt sengetid, og med udsigt til en lang sommerferie har I nok nydt det hele.

Nu er I antagelig begyndt dels på studier dels på praktisk arbejde, og I opdager nok snart, at skoletvangen slipper jer ikke, nu hedder den blot: arbejde, pligter og ansvar. Synes I arbejdet bliver trivielt og kedeligt, hvad der næsten ikke kan undgås i den daglige trædemølle, så klem på med krum hals, find interessen og gør ikke alene jeres pligt, men giv det en ekstra lille tak til, thi et godt præsteret arbejde tilfredsstiller en selv og skaber respekt hos ens overordnede. Jeg håber, I trods modgang og skuffelse må bevare humøret, og lad være med at blive sure – thi der er ingen, der gider snakke med et surt menneske. I har her i Sorø haft særligt gunstige betingelser for at blive opdraget til selvstændige mennesker, I har levet i historisk atmosfære, I har haft rig lejlighed til at dyrke kammeratskabet, I har haft den skønneste natur lige for næsen af jer, men derfor er det ikke sikkert, at I har lagt mærke dertil, men taget det som en selvfølge – det er noget, der er her, men antageligt ad åre

kan I se, hvor dejligt her er. Jeg håber, at alt det Sorø-livet har givet jer, må være til støtte for jer, når I nu træder ud i livet.

I unge piger har sikkert haft nogle dejlige år. Og der er sket store forandringer siden den tid, hvor pigen sådanne lige akkurat var tålt, hvor de ikke var med i Baldur, hvor de ikke spillede med i skolekomedien, heller ikke deltog i sangtimerne, og man gik heller ikke til overskæring uden at være inviteret af en dreng, helst den man på det tidspunkt sværmede for, og når tiden nærmede sig til et bal, var der mægtig spænding på, om man blev inviteret med eller ej. Naturligvis måtte vi gå derop, men der var ikke noget med at invitere en gammel soraner med som herre. I er nu faktisk ligeberettigede, selv om gamle lektor Matthiessen altid sagde, at kvinden først blev ligeberettiget med manden, når hun havde lige så mange lommer i sit tøj som han og ikke en fjantet taske, hvor hun aldrig kan finde noget. I lever nu med på en mere naturlig måde og sætter jeres præg på skolen.

Inden jeg kom i gymnasiet, havde min store bror tudet mig ørerne fulde med, at man skulle være meget dygtig, se godt ud, være fiks og smart og jeg ved ikke alle de dyder, han mente man skulle have for at begå sig mellem drenge. Da jeg ikke var særlig dygtig og hverken fiks eller smart, forsøgte jeg at hævde mig på anden måde, nemlig ved at lave fest i timerne. Til en af de første timer havde vi på museet med en ny lærer samlet en cigarkasse fuld af skruptudser, som jeg lukkede ud i klassen i begyndelsen af timen, og magen

til larm skulle man lede længe efter – vi stod oppe på bænkene og råbte og skreg, og den arme lærer kunne ikke skaffe ørenlyd. Jeg havde jo nok mægtig succes, men der kom et pinligt efterspil på rektors kontor. Jeg skal forskåne Dem for flere af mine meriter, men lad os tænke os, at en ganske ukendt kikkede ind til os i aften – han ville sikkert undre sig over denne meget brogede forsamling af mennesker, unge – gamle, piger – drenge, damer og herrer, og han kunne med rette spørge om, hvad her egentlig foregår, og hvorfor vi er forsamlede, og vi kan da fortælle ham, at det er Soransk Samfund, der holder rus- og årsfest, hvor de gamle byder de unge velkommen, vi gamle er her af kærlighed til et sted, som vi har elsket længe, dets navn vil aldrig i vort hjerte dø – og er man indenfor Klosterporten, ligger det hele parat til at tage imod os: Skolen, Fratergården med Fraterbrønden, Ingemanns Hus og grav, Holbergs statue, alle de gamle skønne træer, hvor vel nok træet på Trekanten maner mange minder frem fra Overskæringsaftner, hvor 2. og 3. G blandt andet sang »Der står et træ ved gymnasiets port«. Og lige overfor Trekanten ligger kirken med Absalons, Valdemar Atterdags og Holbergs grave, Munketrappen og skjoldefrisen – et så smukt og dejligt rum, hvor vi begyndte denne fest med at lytte til Konfirmationskantaten, som for alle os, der er konfirmeret i Sorø kirke, har en ganske særlig klang – hvem kan vel sige sig helt fri for, at det kilder lidt bag næseborene, når man hører: Priser oh priser.

Men ikke alene bygningerne inden

for Klosterporten bærer minder, vi har også en del udenfor porten. Den der står mit hjerte nærmest er Regensen, der ligger på hjørnet af Torvet og Søgade – oprindelig hed den Gyldenkrones gård, men fik, da Akademiet en overgang var universitet, navnet Regensen, hvor 30 studenter havde bolig, mens de studerede her. For mig har den været mit hjem i over 25 år, hvor jeg har levet med min familie og alle de mange drenge, der i årenes løb boede hos os. De kom i reglen hertil i 11–12 års alderen, det var, da vi endnu havde 1. og 2. mellem, vi havde dem gerne i 5, 6 eller 7 år, og en 5–6 stykker ad gangen. Naturligvis lærte man sådan nogle gutter at kende, men specielt knyttedes man til dem, der kom langvejs fra og kun tog hjem i de store ferier. Indenfor Regensens mure følte vi os som et lille samfund, naturligvis overholdt vi skolens reglement, men vi havde også vore egne uskrevne love. Det var næsten en oplevelse hver dag at få banden hjem fra skole og høre dem fortælle om dagens begivenheder – hvad en lærer havde sagt og en anden havde gjort, og var det gået ungerne dårligt, var det i hvert fald altid lærernes skyld. Jeg kender alle undskyldninger for at borteliminere en læsetid, til den ene time havde de ikke noget for, og den anden time det samme om igen og den tredje time gymnastik o.s.v.

At der af og til var ballade kunne jo ikke undgås, det havde i hvert fald været nogle kedelige drenge, hvis de ikke havde lavet noget sjov – nogle kaldte drengene for »Karens Garde« andre for »Fru Rafts søde drenge«, søde sagt lidt ironisk, det var især, når der

havde været sjov i gaden, men min mand lærte mig, at jeg skulle bare tage det roligt, thi som han sagde: »Sunt pueri pueri, pueri puerilia tractant«, hvilket betyder »drengene er drenge og drenge laver drengestreger«. Sætningen kunne have stået som devise over døren til Regensen, ofte måtte jeg tænke på den – og den hjalp mig til at tage forskellige situationer ganske roligt, – således kom jeg en dag over i haven og fandt nogle af drengene i færd med at lave en lunte til en konservesdåse, hvori der var et kilo krudt – bare tag det roligt. En anden gang – det var et helt andet hold drenge – havde de fået lov at holde ungt selskab med dans, hvor jeg helst ikke måtte være til stede, og alligevel skulle jeg være der, så jeg havde arrangeret en bridge i husets længst bortliggende værelse. Hen på aftenen ringede det på døren, en venlig dame sagde til mig: »Ved De, at der hænger 4 drenge og en pige i tagrenden, de går armgang fra det ene vindue til det andet« – men det værste chok fik jeg en morgen efter et Bulesold, da jeg så Frederik på Torvet malet hvid – det viste sig, at to af fru Rafts mest vidunderlige drenge havde muntret sig, og det så det battede, det var nemlig plasticmaling, der ikke var til at mane af. Historien blev endnu bedre af, at det var samtidig med, at den lille havfrue havde fået savet hovedet af, så folk kørte fra den ene attraktion til den anden; både nat og dag valfartede turister til Sorø, blandt andet for at se de to fyre forsøge at få Frederik i rette stand igen.

Men nu er det tid at slutte, og det bliver med en lille historie om 4 1. mel

lem'er – de havde kun i kort tid boet hos os og var optaget af at lege, da jeg gik gennem stuen og let henkastet sagde: er der en af jer, der kan stikke ned i byen for mig – og så lød det højt fra hver især: fri- fri- fri, nej stop lille børn, sådan leger vi ikke her, I burde have sagt: det skal jeg, I skal aldrig være bange for at gøre et menneske en tjeneste – og nu har jeg gjort Jonas Bruun den tjeneste, han bad mig om!!!

Soranerfrokosten

Torsdag den 6. november 1969.

Da jeg imorges aabnede mit Øie (Oehlenschläger), var det et poetisk vejr; over jord og tage lå der rim. Senere: »Aurora aabnede de purpurfarvede Døre (Holberg), »den gyldne sol frembrød« (Kingo) og i glitrende lys nåede Kindt og den gl. redacteur, sidstnævnte uden anvendelse af arkana eller euforiserende stoffer Absalonia, takket være overchauffør, Os elskelige Warrer (vor gunst tilforn). Danmarks paradisvej, Strandvejen, åbnede alle sine skønheder for vore blikke.

På »Grand« så det ud, som om man ikke rigtig havde ventet soranerrigsdagen; bordet var ikke helt i stand, der manglede f. ex. Phønixflagene, der dog efterhånden blev anbragt.

Jonas Bruun bød lakonisk velkommen til kammerater, spændende over tidsrummet 1901–49, skolen fik sit leve, Hauch sit vers, som vanligt fint indrammet af kapelmester Hebo.

De forbandede bondegriber kom igen. Evighedssilden fungerede som eneste apéritif, og på et spagt spørgsmål om der ikke gaves fiskefilet, svarede kort nej.

Jonas Bruun omtalte årsfesten den 18. oktober og var fuld af tak til de mange gamle soranere, der gjorde festen til noget for sig, til Kann, der havde fostret ideen om at henlægge den til Sorø, til den store arrangør Svend Clausen, til Thorlacius-Ussing, hvis jubilæumstale var noget af et mesterstykke, endelig til rustaleren Karen Raft, som indfriele alle forventninger ved sin tale, der lyste af klogskab, fornøjelighed og varme. Alt i alt: Det hele var lige så godt som i Kanns tid.

Kann takkede formanden for den fine årsfest, der havde været en oplevelse og tillige en fornyelse: 1) man sang konfirmationskantaten i kirken i stedet for at foredrage den på orgel, 2) højttaleranlægget virkede!! Epokegørende soransk indsats af Steen Hasselbalch (s. '27), 3) en virkelig god rustaler; var imponeret over formandens dristighed at indbyde en kvindelig taler. Kann priste formandens smukke indledningsord til årsfesten, ønskede til lykke med hans 40 års studenterjubilæum og påpegede, at der i virkeligheden var endnu et jubilæum: For 50 år siden holdt formandens fader, højesteretssagfører H. H. Bruun (s. '02) rustalen (se Sor.-Bl. 1919: 73 - Kann er vist p.t. den største kender af hele samlingen af Soranerblade). Han mente, at det såkaldte slaveliv dernede havde været et herreliv, og han takkede sluttelig den hele bestyrelse, adresserede takken til formanden, der fik et kraftigt leve.

Man diskuterede også uniformsspørgsmålet på Sorø. Uniformen er et bindeled, en demokratisk foranstaltning, og de fleste udtalte sig da også for dens bevarelse. En enkelt konstaterede, at en

vis oppositions- eller oprørsfølelse hørte ungdommen til, man havde også tidligere i skolens historie truffet tilfælde af »oprør«. (Diskussionen kan parallelliseres med den tilsvarende om præstekjolen, som i nogen grad er pjat. Red.). Ellen Vibeke Jensen kritiserede en smule Kanns forskelsbehandling af drenge og piger. Skolen er en skole for drenge og piger.

Sluttelig modtog man med forventning formandens meddelelse om, at næste møde finder sted torsdag den 4. december kl. 12.15 (julen indledes).

P. Sch.

Det var dengang-

- et 25-års jubilæum.

For 25 år siden stod følgende meddelelse at læse i vort blad:

»Bestyrelsen har ment indtil videre at måtte afstå fra at arrangere Sammenkomster om Aftenen (Det var 1944.). Til Gengæld vil man forsøge at give Medlemmerne Adgang til at samles ved i den kommende Tid en Gang om Maa-neden at arrangere en Soranerfrokost.

Den første af disse vil finde Sted Onsdag d. 6. December 1944 Kl. 12 paa Grand Café, Kongens Nytorv, hvor der vil kunne faas Frokost bestaaende af: 1 Stk. med Sild, Forloren Skildpadde, 1 Stk. med Ost for en Pris af 3,90 Kr.»

Næste Gang stod omtrent det samme, men med fgl. tilføjelse: Blandt Medlemmer af de otte yngste Aargange vil der efter Lodtrækning kunne fordeles 10 gratis Kuverter!

Elbs.

Legater

Ansøgninger om legatportioner for nedennævnte under Soransk Samfund hørende legater skal inden udgangen af december måned 1969 indsendes til di-

rektør, cand. jur. Svend Clausen, Amaliegade 21 A, 1256 København K., stiledt til Soransk Samfund med angivelse af, hvilket legat der søges.

1. *Fhv. Handelsskoleejer og -forstander Valdemar Petersens legat* for unge mennesker, der er udgåede fra Sorø Akademis skole med realeksamen.

En eller to portioner er ledig. Fortrinsret har sønner af borgere i Sorø by eller landdistrikt samt sådanne, der går handelsvejen.

2. *Støttefondet for gamle Soraneres efterladte.*

En eller to portioner er ledig. Fortrinsret har enker med børn.

3. *Mølleejer Frederik Jørgensen og hustrus legat.*

To portioner er ledige særlig i uddannelsesøjemed, men i øvrigt også til gamle Soraneres trængende enker.

4. *Forstkandidat Gustav Hoff-Hansens legat.*

Der er i år ingen portioner ledige, da legatet er under behandling i Skatte departementet.

5. *Ingebjørg og Poul Suhr-Henriksens legat.*

En eller to portioner er ledig til trængende gamle Soranere eller til gamle Soraneres uddannelse til sådanne formål, som skønnes af betydning for Sorø Akademis Skole eller Soransk Samfund.

6. *Soransk Samfunds 100-års jubilæumslegat.*

En eller to portioner er ledig og kan søges af nuværende eller tidligere elever eller lærere.

7. *Digteren, cand. jur. Aage Krarup Linds legat.*

En eller flere portioner af dette legat er ledig. Legatets formål er at bekoste

eller yde tilskud til udvidelse af kvalificerede arbejder af kunstnerisk, videnskabelig eller praktisk art, som skyldes personer, der i mindst tre år har været elev på Sorø Akademis Skole eller som er eller gennem en årrække har været lærere ved skolen.

Svend Clausen.

Post Festum

Årsfesten på Akademiet den

18. oktober 1969.

Som sædvanlig samledes deltagerne i kirken for ved stille lytten i det stemningsfuldt oplyste kirkerum til organist Knud Vads snart traditionsrige koncert at stemme sindet i de rette festtoner. Koncerten bød i år på to punkter, en koralpartita: »Sei gegrüsset, Jesu gütig« af J. S. Bach, og den gamle Konfirmationskantate. Nyt var i år, at Knud Vads dygtige Sorø kor, Chorus Soranus, fremførte Konfirmationskantaten, således at vi fik den at høre som det, den er, en kantate.

Man satte nu kursen mod festsalen på skolen for at blive budt rigtig velkommen og høre rustalen. Efter at rektor Arne Østergaard havde budt velkommen til skolen, overgav han – for en aften – denne fuldstændig i Soransk Samfunds hænder. Denne gestus måtte Soransk Samfund naturligvis reagere på, hvilket skete ved, at vor nye formand, Jonas Bruun, besteg talerstolen og takkede for husly samt bød velkommen til alle deltagerne, specielt til aftenens rustaler, fru Karen Raft. Fru Rafts muntre og underholdende tale er trykt foran i bladet og kan der nydes i sammenhæng. Hvilken herlig fornyelse, at det i år var en kvinde, der blev den

udvalgte! Forsamlingen kvitterede da også med et varmt og fortjent bifald, samt kindkys fra flere galante pindsvin blandt herrerne.

Formanden kom atter på stolen og begyndte, som vi først troede, på indledningen til sin soranerbiografi. »For 45 år siden kom jeg ind på skolen ...« Først gik han naturligvis så gruelig meget ondt igennem, men lærer Thomsen tog sig af ham og hjalp ham over den første svære tid. Jonas Bruun følte sig overbevist om, at mange soranere med ham delte den opfattelse, at det ville være rigtigt, om Soransk Samfund indlemmede lærer Thomsen blandt sine Æressoranere for derved at hædre og takke ham for de tjenester, han gennem et livslangt virke har ydet skolen. Lærer Thomsen har i disse mange år været en fast profil, og fastheden blev af mange opfattet som stæthed, men bagved lå altid en stærk pligtfølelse over for og kærlighed til skolen.

Der fulgte nu en kort pause, inden vi kl. 19,30 styrede mod de dækkede borde i spisesalen for at opfylde mavens krav. Disse opfyldtes af den sædvanlige udmærkede menu, dog med tilføjelse af et nyt og særdeles velmagende rødvinmærke: roser til økonomiinspektør Kaad og for øvrigt ikke alene i denne anledning, for han er overhovedet en fortrinlig organisator, som får alt til at klappe på smukkeste vis. Slaget tog sin begyndelse, som vanligt myndigt ledet af næstformanden, *Svend Clausen*, der takket være et for første gang velfungerende højttaleranlæg – med fast talerstol, hvor alle måtte bevæge sig hen – styrede udenom det »evige« Job-citat på dirigentklokken – det der med at

tie. Inden han gav ordet frit – til de i forvejen udpegede talere – fandt han dog anledning til en lille talerbelæring: »For at en tale skal være udødelig, behøver den jo ikke nødvendigvis at være lang!«

Første taler var *rektor*, der sin sæd-vane tro havde et par ting at indskærpe: noget om rygning i Festsalen bl. a., hvorefter han gik over til at præsentere jubilarerne fra 1909 og 19. Sluttelig reflekterede rektor over grunden til, at jubilarerne kommer tilbage til Sorø så mange år efter. Det er næppe lærernes eller rektorens skyld, årsagen må snarere søges i det samspil, som man stadig finder mellem naturen, de historiske minder og skolen, selvom meget allerede er ændret der, og meget mere vil blive det, mere end alle soranere og også rektor ønsker det. Et leve for jubilarerne.

Nu blev ordet givet til en 4 måneders jubilar, som stud. jur. *Ferdinandson* karakteriserede sig selv. Forbrydere vender altid tilbage til gerningsstedet, og taleren befandt sig vel blandt forbryderne. Han udtalte en »fysisk tak« til fru Raft og en »juridisk tak« til Soransk Samfund. – Sikke frugter af 4 måneders juridisk studium!

Som en værdig modvægt til forsamlingens yngste »jubilar« trådte nu nestor'en blandt de tilstedeværende 60-års jubilarer frem i rampelyset: *Thorlacius-Ussing* og fremmanede et suggestivt billede af skolelivet anno dazumal, herunder lærerne og deres indsats for en »menneskelig påvirkning« af eleverne. Denne påvirkning fik dog sin særlige drejning, da lærerne begyndte at lægge vægt på at udtale sig i den ene eller

anden retning om de små spirer (hvilket førte til fem oversiddere!) – en praksis, der synes forladt i dag, hvor et lidt andet Akademi (nemlig Kunstakademiet, red.) nu lader eleverne selv levere udtalelserne. Den veloplagte Ussing fik også plads til endnu en aktuel hentydning, da han skildrede træk af dagliglivet indenfor murene: dengang lå der som bekendt alumnat med læsesale øverst oppe i hovedbygningen, og – utroligt, men sandt – også hér udfoldede sig i sin tid en slags 'ungdomsoprør' – dog med den for enhver synlige forskel, at oprørerne udkæmpede slaget i fuld uniform, hvor dagens aktivister jo ynder at markere bevægelsens særpræg ved at trække i deres bedste forældres gamle sjal og bukser. Den inciterende jubilartale fik endelig en anekdotisk afrunding af mere personlig karakter, som kan efterlæses andetsteds i bladet, hvor talen bringes in extenso.

En noget anderledes og blidere tone blev imidlertid anslået, da lektor *Stevns Hansen* gik til mikrofonen for at varetage det penible hverv, der hedder 'tale til damerne' – en opgave, der ikke kan tænkes bedre varetaget end af denne ærværdige officersveteran, for hvem det første bud jo lyder: at parere en given ordre. *Stevns Hansen* (s. '25) mente sig nu i øvrigt særlig privilegeret med hensyn til placering blandt middagens tilstedeværende damer: på sin højre side en kold jern-søjle, men på sin venstre selveste fru politidirektøren. Ikke underligt derfor, at *Stevns Hansen* i stedet for ville tage sin tilflugt til drømmenes verden for at finde en mere adækvat beskrivelse af kvindens natur: »Jeg befandt mig på en husholdningsskole

(dette netop i Sorø så velkendte og forkætrede fænomen, red.) midt i eksamensperioden. Den praktiske prøve med alle dens kulinariske specialiteter voldte så stort besvær, at jeg drevet af den stigende tidnød måtte henvende mig til forstanderinden i egen høje person. Dog – hun lod sig ikke bevæge til assistance, alt imens jeg måtte lide den tort at øjne en smuk kvindelig husholdningselev ved siden af, der havde præsteret en imponerende ostanretning med en lysekrone foroven.«

Her i dette referat skal naturligvis afstås fra en ægte freudiansk drømmetydning (hvor fristende dette end måtte være) for i første række at give plads for den morale, drømmeren selv har udtaget af sin vision: vi mænd kommer nemlig til kort i *mange* situationer. Når det gælder netop kvindens mangfoldighed, kommer den til udtryk på samme vis, som lyset brydes i den oven omtalte prismekrone i alle regnbuens farver, i øvrigt omfattende de særlige solrødsfarver: rød og gul. Kort sagt: ligesom lyset, så kvinden, og med denne lyriske parabel samt en festlig skål afrundedes aftenens efter manges mening mest opfindsomme tale, der bestemt ikke kunne være varetaget bedre, om det så havde været *Kjærulff-Schmidt*, der havde påtaget sig opgaven.

Lige så uundværlig var lektor *Nordahl-Svendens* (s. '22) afsluttende salut til middagsgæsterne (på opfordring af Clausen). Her fik både fru Raft højeste karakter for sin rustale og *Stevns Hansen* de bedste komplimenter for sin fantasi over husholdningsskolen uden nogen sinde at have undervist på Ankerhus, men til rektor Østergaard vankede

der irttesættelse: det har uden tvivl offentlighedens interesse at få klar besked vedrørende den såkaldt 4. dimension, der af vor matematiske kyndige rektor blev identificeret med 'tiden', men i følge den allerhøjeste sagkundskab er at forstå som følgende ligning indenfor fysikken: $i \times c \times t$ (yderligere forklarende indlæg herom modtages gerne, red.). Dette hindrede imidlertid ikke den erfarne, gamle lektor i at udnevne studenterholdet 1929 til sin mest vellykkede årgang, omfattende såvel Arne Østergaard som aftenens anden topfigur: Jonas Bruun. Disse i forening med resp. fru: Thora og Sibylle fik æren af middagens konkluderende bordskål.

Herefter skiftede scenen til festlokalerne ovenpå, hvor kaffeservering, konversation og dans udfyldte de resterende 3 timer af festaftenen. Der blev tid til hele tre lanciers og i øvrigt hele repertoiret op til anno 1955. Med henblik på næste års arrangement vil det sikkert ikke være for tidligt allerede her at antyde ønskeligheden af et orkester, der også kan imødekomme de musikalske behov, som 60'ernes årgange eller ca. 1/3 af festens deltagere uden tvivl møder op med i retning af moderne sager. Dette vil give et yderligere tilskud til den i andre henseender så vellykkede årsfest, der med den gamle skole som stilfuld ramme sætter så meget ind på at forene gammelt og ungt i gemytligt samvær.

B & B

Dr. phil. V. Thorlacius-Ussing:

Tale ved årsfesten den 18. oktober 1969

Soransk Samfund har den gamle smukke tradition, at det indbyder de

gamle elever, der fejrer et eller andet markant jubilæum for deres afgang fra skolen til Samfundets årsfest. Det er man selvfølgelig glade og taknemmelige over og påskønner i høj grad, at man tænker på de ældre. Det er jo først i den senere tid, at man i det større fælles samfund for alvor tænker på de ældres problemer, da man har haft så travlt med at tænke på ungdommens.

Vi er seks *ungersvende* her – studenter fra 1909 – mine kamerater har bedt mig sige et par ord til vor gamle skole, da vor alderspræsident, grosserer *Regnar Brincker*, der på grund af sin mangeårige delagtighed i Samfundets bestyrelse som kasserer og sin nære kontakt med skolens sportsliv naturligt havde været den, der var vor repræsentant, men desværre ved sygdom er blevet forhindret deri. De må derfor tage til takke med mig, og jeg tror, der er tradition for, at det er en af det ældste jubilarhold, der taler på samtlige jubilars vegne, og jeg skal forsøge at dække.

For os alle er jo *skolen* det centrale i vort Sorøliv. Og skolen vil jo i første række sige lærerne. De var – ligesom vi elever – af højst forskellig bonitet. Men der er næppe nogen af os, der ikke har en eller flere af vore gamle lærere at takke for berigelse både kundskabsmæssigt og menneskeligt. Jeg har i alt fald to-tre stykker, uden hvilke mit liv var blevet væsentlig fattigere. Helt tilfredse var vi jo aldrig! Lærerne dengang havde den frimodighed at udtale sig om elevernes modenhed og egnethed med det resultat, at de lod 5 af vort hold blive oversiddere – ganske formasteligt. På et andet Akade-

mi – Det kgl. Akademi for de skønne Kunster – ordner man sig ganske anderledes, idet de unge mennesker selv afgør dette spørgsmål – og det er selvfølgelig også sikrere m.h.t. et godt resultat!

Skolen var nu ikke alene lærerne. Det var også dette smukke gamle hus.

Først *spisesalen*, hvor vi nu befinder os, og hvor vi gennem en række af år førte »kampen for det daglige brød«.

Her oven over *festsalen* – kongesalen som den dengang hed efter kongeportrætterne, hvor de mere musiske idrætter øvedes, hvor vi spillede komedie, gav koncerter og dansede, og hvor betydelige kræfter udefra i litteraturen og musikken belærte os om, at der var en verden udenfor Verona.

Og så øverst oppe *kamrene* – elevværelserne – hvor vi levede vort daglige liv, listede os til at »læse morskab« i læsetiden og udstod »stuearrest«, når vi havde pebet en lærer ud. Også dengang var der »ungdomsoprør«, men vi gjorde rigtignok oprør i fuld uniform!

Og udenom alt dette ligger sportspladserne, haven og skovene (egnede til mere skumle ting) og så den dejlige sø.

Også m.h.t. den fejrer nogle af os et 60-års jubilæum, idet vi da foretog vort livs største vandgang.

Som nævnt havde nogle af os, der er her i aften, været oversiddere, og da vi nu var blevet studenter, kom et par fra vort gamle hold, bl. a. Soranerbladets fortjenstfulde redaktør med for at fejre os ved en frokost på Ægir. Vi »lånte« en sejlbåd, som en slægtning af en af holdet engang imellem fik lov at låne! Det må vist nærmest betegnes

med det moderne begreb »brugstyveri«, og da der var fuldstændig vindstille, måtte vi ro til Ægir. Under frokosten friskede ikke alene vi, men også vinden op, og da vi på hjemvejen passerede Sivørerne, lagde en kastevind båden ned, så den på et øjeblik løb fuld af vand og gik lige til bunds. Da vi havde forsikret os om, at vi alle havde hovedet oven vande, måtte enhver søge at klare sig. Nogle blev kort efter taget op af overlærer Lauritzens børn, Hans og Tulle, der lå i en båd inde i Sivørerne, andre stræbte mod akademihaven og blev senere taget op af badeanstaltens båd, der var blevet alarmeret.

Begivenheden vakte megen opsigt i den lille by, og da jeg dagen efter i alléen var så uheldig at løbe på rektor Hoff og ikke kunne dække mig bag de svære allétræer, kaldte han på mig og sagde i en streng tone: »Jeg vil ikke have dig her mere, Væggo! Nu skal du rejse!« Nå, det var jo også meningen – jeg rejste og kom tilbage atter og atter, som vi gamle soranere gør det for at mindes gamle tider og i taknemmelighed overfor vor gamle skole, som vi skylder så meget i vore bedste ungdomsår. Vi slutter med den gamle latinske hilsen: Vivat, crescat, floreat!

H. G. Olrik: Erindringsbilleder

Nyt nordisk Forlag. København 1969.

Jes Olrik, H. G. Olriks dattersøn, gør en fortjenstfuld gerning ved at udgive og kommentere samlinger af morfaderens talrige, viden om spredte artikler, afhandlinger og kronikker, hvorved de reddes fra en ufortjent glemsel. 1958

udkom »Omkring Dronning Caroline Mathilde«, 1959 »Ludvig Holberg. Undersøgelser og Kroniker«, 1961 »Udvalgte Afhandlinger og Essays«, og nu, 1969, afslutning med »Erindringsbilleder«.

Ældre soranere, der har kendt H. G. Olrik, vil aldrig glemme ham; for de yngre og yngste er han vel kun et navn. Derfor det følgende til orientering: H. G. Olrik, 1876–1949, student fra Sorø 1895, valgte, skønt hans interesser gik i en helt anden retning, juraen som brødstudium. 1903 blev han cand. jur. og kom efter et par års tjeneste i Overpræsidiets sekretariat og som byfogedfuldmægtig i Varde 1907 i Statsbanernes tjeneste (Generaldirektoratet). Han blev 1920 chef for 2. tariffkontor, fra 1930 tilige leder af Statsbanernes reklamevirksomhed. Efter 36 års tjeneste tog han 1943 sin afsked.

Ved siden heraf fik eller tog han sig tid til et omfattende historisk og personalhistorisk forfatterskab, der ved sin kvalitet måler sig med vore bedste historikeres.

Sorøtiden var ikke nogen ublandet idyl, men der er ingen tvivl om, at stedet med dets rige minder og skønne natur har inspireret ham. Der er ikke mange sider af det soranske, han ikke har behandlet. Og Soranerbladet, hvis første redaktør han var, gav han som jeg så ofte har sagt det, i enhver henseende en høj standard, der gjorde dette foreningsblad til noget for sig. Gennem 20 år holdt han fanen højt – den arv, han efterlod sig, var tung at løfte.

Som Holberg var H. G. Olrik »kom-

men af godt Folk«; han tilhørte den helsingørske gren af en patricier- og kulturslægt. Det vrimler i bogen med ædle navne og fine personligheder, hvis forbindelse og slægtskab han kunne være stolt af.

Et sted forefalder der en kostelig episode, hvor der blev slået lidt koldt vand i det blå blod (se s. 149 ff.). Den første søndag i Vardetiden opsøgte han en ret fjern kvindelig slægtning. Modtagelsen var ikke overstrømmende – det med slægtskabet faldt ikke i videre god jord; der blev dog budt på te, men under samtalen om de mange portrætter på væggene fremhævede værtinden særlig én bestemt familie, muligvis fordi hun godt vidste, at *dem* var H. G. Olrik i hvert fald ikke beslægtet med!

Slægtsfølelsen og slægtskærligheden førte til et af hans specialer: personalhistorien; han omfattede med lige interesse de store navne og de mange »navnløse«, der mødte ham under hans arkivstudier. Han var glødende optaget af sit stof, han kendte arkiverne ud og ind, han forstod at presse alt ud af det foreliggende; tit fik hans resultater polemisk form, han gik aldrig på akkord. Dertil kom en suveræn sprogbeherskelse – mange lærde kan forske, men ikke skrive – det kunne H. G. Olrik.

I det foreliggende bind møder vi H. G. Olrik fra en anden side: Han erindringer og mindes steder og mennesker, der har været med til at forme hans liv, og det gør han med kærlighed og pietet. Ofte munder en skildring ud i et Blichersk: Ak, hvor forandret – megen skønhed og idyl er i nutiden gået til grunde.

Der er ingen grund til at fremhæve

enkelte stykker, dog bør det bemærkes, at det store afsnit »I Provinsen« her offentliggøres for første gang; det skildrer Vardetiden og rummer et alsidigt tidsbillede fra vort århundredes morgen. Og her som mange steder i bogen beundrer man forfatterens naturskildringer; hans iagttagelsesevne nærmer sig her en digters.

Som redaktør er jeg vant til at spidde trykfejl. Hertz-citatet s. 149 øverst er blevet lidt mishandlet; den rette form er følgende:

... Din blændende Dag, Brasiliens Sommer, / den (ikke: der) svømmer paa Engen med stille Behag / og dufter og dør (ikke: døve) i et Aandedrag, / naar Aftenen kommer.

Dette er ikke gjort for at lufte en skadefro bedrevenen – men det er som ved doktordisputatser; når opponenter ikke har noget at indvende m.h.t. bogens indhold, slår han sig på trykfejlene.

Morale af det hele: Enhver soraner vil have glæde af at fordybe sig i H. G. Orlriks »Erindringsbilleder«.

P. Sch.

En 50-års jubilar ser tilbage

I året 1913 optoges jeg i 2. mellem 16 drenge, vistnok det højeste antal i et enkelt år (i 1918 indkom 15).

Blandt disse var også jeg, der kom lige fra landsbyskolen og kun i de sidste måneder havde haft nogen privatundervisning i engelsk og fysik hos en gammel soraner (pastor emeritus D. Richter, student 1876) samt ved selvstudium havde læst historie, naturhistorie og botanik efter 1. m.s bøger.

Den gamle landsbyskole er så ofte blevet kaldt en dårlig skole, men jeg kan ikke deltage i denne nedrakning.

Jeg synes, det var en god skole, når lærerne var de rette.

Det var en stor overgang at begynde i den store skole så langt fra hjemmet. Jeg fik dog et godt hjem i Sorø hos frk. Laura Blæhr i Priorgade. Her var jeg de første 2 år og søgte først alumneplads i 4. ml.

Skal jeg fremhæve et par af mine første lærere i Sorø, må det være overlærer Lauritzen og adjunkt Frørup. Førstnævnte ikke mindst på grund af hans interesse for vort fritidsliv (soldaterkorpset). Jeg har også siden i Soranerbladet med glæde læst hans artikler om Sorøegnens smukke natur.

Om Frørup vil jeg sige, at jeg synes han var en meget grundig lærer, og at vi hos ham virkelig fik noget lært.

Jens Madsen (s. '19).

Gl. Soraner formand for Dommerforeningen

DOMMER CARSTEN JEPSEN (s. '30)

De danske dommere har til ny formand valgt en kollega, som på usædvanlig heldig måde forstår i sin embedsførelse at forene tidens stigende krav om ligefrem og »moderne« retsførelse samt en fremtræden, der præges af medmenneskelig forståelse, med det stadigt gældende krav om en retsledelse, der skaber respekt og værdighed om både dommerens person og retten som institution.

På sit årsmøde 17.–18. oktober modtog Den danske Dommerforening fra formanden siden 1965, dommer Fritz Nøhr Hansen, Nykøbing F., meddelelse om, at han ikke modtog genvalg. Det skyldtes helbredshensyn. Til ny formand valgtes dommer Carsten Jepsen, Hørsholm. Han har siden 1965 været medlem af dommerforeningens bestyrelse.

Der kan næppe herske tvivl om, at dommerne med deres valg har pålagt den rette ansvar for at røgte hvervet som deres førstemand. Carsten Jepsen

har som dommer i Nørresundby siden 1959 og i Hørsholm fra 1965 udmærket sig som en rettens tjener og vogter, der nyder stor respekt hos såvel forsvarere som anklagere for sin evne til meget hurtigt at udskille det væsentlige i en sag.

Han besidder en fin evne til at skabe kontakt med såvel en civil som en kriminel sags parter, ikke mindst på grund af en ligefrem og afslappet optræden over for de folk, der stilles i skranken foran hans sæde. Men den moderne og ofte næsten friske form misforstås aldrig, da Carsten Jepsen har evnen til at finde den balance, som til stadighed sikrer ham respekt og anseelse til at gennemføre en myndig og værdig retsførelse.

Carsten Jepsens åbenhed over for kravet om en tilpas hurtig og moderne afvikling af retshandlingerne har bl. a. vist sig ved, at han som en af de første, måske den første dommer tog diktafon i anvendelse ved protokollat af rettens forhandlinger. Åbenhed og offentlighed omkring retsplejen går han i høj grad ind for. Kun nødigt lukker han rettens døre eller afsiger kendelse om referatforbud. Og hvis det sker, kræver han en velunderbygget begrundelse for kravet.

Efter i 1936 at have taget juridisk embedseksamen var Carsten Jepsen kort tid sagførerfuldmægtig, indtil han 1937 indtrådte i fængselsvæsenet. Her blev han i 1945 kontorchef. Men i 1958 forlod han administrationen og startede i domsmagten som konstitueret landsdommer i Vestre Landsret.

(Ber.-Tid. 25/10 1969).

Dødsfald

OVERLÆGE EINAR GJESSING

* 23. juli 1886 – † 29. april 1969

Einar Gjessing var københavner, søn af grosserer H. J. Gjessing (død 1929) og Karen Margrethe (Kamma) Stadfeldt

(død 1933). Han ægtede 1916 Elfriede Rafflenbeul, f. 1892 i Elberfeld. Fru Gjessing han vist mig den venlighed i et brev at fortælle om sin mand; træk, som er benyttet i det følgende.

Einar Gjessing blev 1898 optaget i I kl. på Sorø, tog studentereksamen 1904 og fuldendte sit medicinske studium 1910 (cand. med.). Efter værnepligt og fem års tjeneste ved hospitaler i København og provinsen fulgte hans livsvirke i Fredericia: 1915 blev han korpslæge i hæren og chef for garnisonssygehuset, overlæge dér 1923–46, praksis i samme by 1923–63, skolelæge 1927–57, jernbanelæge 1927–56. Han dækkede, som det ses, adskillige områder og opnåede gennem de mange år stor anerkendelse. Særlig interesse nærede han for hvervet som skolelæge; her var han en pionér, der på afgørende vis har været virksom dels ved opbygningen af den nu for hele landet gældende skolelægeordning, dels ved afgørende at skaffe skolelægerne respekt og arbejdsvilkår, der betingede en effektiv skolelægegerning, endelig ved at forestå den dygtiggørelse af skolelægerne, som i mange år ikke blev varetaget fra andet hold. Ved Dansk Skolelægeforenings møde den 30. september 1956 blev han med akklamation udnævnt til foreningens æresmedlem.

Udover dette fik Gjessing tid til at varetage forskellige organisatoriske hverv.

Einar Gjessing husker jeg fra skoletiden, han optrådte bl. a. som mag. Stygotius' tjener Jens i Jacob von Tyboe (skolekomedie 1902), og da jeg var fire år yngre end han, var jeg selvfølgelig imponeret af ham som af de an-

dre i hans klasse, når de fornemt opholdt sig på «Trekanten» ved gymnasiet »dem så vi op til som noget stort« (frit efter Otto Borchsenius' klassiske »Der staar et Træ«).

Gjessing var et lykkeligt menneske, glad ved arbejdet, der begyndte på morgenstunden ved militæret, derefter kom skolen, endelig den private praksis. Han fik her en god hjælp af hustruen. Og læge var han, ikke alene fagligt, men i høj grad menneskeligt; han tog sig tid til at snakke med sine patienter.

Privat var han en fornøjelig mand, der gerne festede i venners lag; i familien var der stærkt sammenhold, og han havde den glæde, at en søn overtog hans praksis.

Velfortjent rekreation fik ægteparret ved bilture i udlandet, mest sydpå. Og mange gange på vej til København eller senere Rungsted Kyst, hvor en af hans tre sønner bor, standsede man op og indtog et måltid på Parnas, kørte derfra omkring søen til Akademiet; han og hans hustru holdt af Sorø, af kirken, hvor de af og til hørte konfirmationskantaten, af skolen, hvor han havde tilbragt gode år, og af naturen, skovene og søen, hvor fritiden tilbragtes.

For fem år siden fik Einar Gjessing et slagtilfælde, der besværliggjorde hans gang og røvede synet på det ene øje. Men han gik ikke i stå, stadig tog ægteparret ture rundt om i egnen, både ad tilladte og forbudte veje.

Einar Gjessing var, hvad man med et af og til misbrugt, men her berettiget udtryk kalder en livskunstner.

Poul Schjærff.

P.S. Trods al umage fra redaktionens side og bistand fra kammerater, ikke

mindst fra vor forrige formand, er det ikke muligt at registrere alle soranske dødsfald. Men når der, om end sent, indløber efterretning om en soransk kammerats bortgang, sker der omtale i Soranerbladet.

Gamle Soranere og soranske noter

Soransk Samfund lykønsker følgende kammerater, der har fødselsdag i december:

5. *Carl Vilh. Nielsen* (f. 1884); på Sorø 1896-97.
7. Fhv. gårdejer *Poul Clausen* (f. 1899), Kystvej 36, Vindeby, 5700 Svendborg.
8. Lektor *Aage Kragelund* (f. 1894), Odensegade 30, 2100 København Ø.
9. Pensionatsejer *Erik Henningsen* (f. 1894), Nørrevangsvej, 4581 Rørvig.
10. Speditør *Jørgen Fr. Heuer Trolle* (f. 1894), Rygaards Allé 34, 2900 Hellerup.
12. Lærer *Niels Erik Rasmussen* (f. 1919), Hagedsted Skole, 4531 Mårsø.
13. Fabrikant *Niels Chr. John Wilhelmsen* (f. 1919), Brøndbyøster Boulevard 6, 2650 Hvidovre.
14. Overlærer fru *Bodil Hovgaard Laursen* (f. 1919), Bag Søndermarken 9, 2500 Valby.
15. Civilingeniør *Hans Andersen* (f. 1919), Tretommervej 49, 8240 Ris-skov.
16. Sagfører *Hans Chr. Langkjær* (f. 1884), 4180 Sorø.
16. Sekretariatschef *Edw. Herb. Rhogan Hee* (f. 1919), Ellesøpark 53, 2950 Vedbæk.
18. Direktør *Palle Wiinblad-Johansen* (f. 1909), Chr. Hølm's Tværvvej 25, 2930 Klampenborg.
19. Bankfuldmægtig *Knud Vognsen Jølver* (f. 1884), Grønningen 3, 1270 København K.

19. Eksportchef *John Houlberg* (f. 1911), Worsaaevej 2, 1972 København V.
20. Direktør *Hans Thranow* (f. 1919), Ellesøpark 51, 2950 Vedbæk.
21. Overlæge, dr. med. *Vald. Bruun Kornerup* (f. 1909), Lundvej 1, 6800 Varde.
22. Vicekontorchef *Otto Mackeprang* (f. 1894), Egehøjvej 16, 2920 Charlottenlund.
22. *Albert Otto Meyer* (f. 1894), bosat i Canada.
24. Læge *Walther Steenberg* (f. 1919), c/o godsejer Erich Steenberg, Sorø St. Ladegaard, 4180 Sorø.
25. Civilingeniør *Johs. Jørgensen* (f. 1909), Kronprinsessegade 36, 1306 København K.
26. Redaktør *Mogens Hjelm Damkier* (f. 1919), Stovbrinken 10, 2920 Charlottenlund.
30. Fru *Helga Irene Hammer* (f. 1919), Skovrind Søndre Skole, Rutsker, 3790 Hasle.

Ved en højtidelighed umiddelbart efter Holbæk amtsråds møde den 25. september om formiddagen afsløredes på Holbæk Amts Sygehjem et maleri af amtmand *M. J. Clausen* (s. '26). Maleren Karl Larsen har portrætteret amtmanden, og billedet er amtsrådets gave til amtmanden ved dennes 60 års fødselsdag den 21. februar 1968. (Se i øvrigt Sor.-Bl. 1968: 91).

Den 35-årige arkitekt *Niels Thouggaard*, der fra 1. november er udnævnt som planlægningschef for Køge Bugtområdet, er soraner, søn af proprietær Oluf Thouggaard, Kongebrovej, Sorø. Niels Thouggaard, der er realist fra Sorø Akademis skole 1951, har i tre år været knyttet til Køge Bugt-udvalgets tekniske sekretariat.

Sport:

Den 29. september spillede Sorø Akademis skolehold en træningskamp mod Køge Gymnasium. Som sædvanligt -

er man næsten fristet til at skrive - vandt Akademiet.

Det blev denne gang en sejr på 2-0.

Med denne kamp afsluttede skoleholdet sine forberedelser til bornholmerturen, og det tegner jo godt - rent resultatmæssigt.

Bornholmsturen blev en stor oplevelse. Den 3. oktober var der om formiddagen udflugt til Hammershus; om eftermiddagen spilledes den første kamp med Rønne Statsskoles fodboldhold. Soranerne, der var anstrengte af rejsen over og formiddagens udflugt, tabte med 2-1. Lørdag var hviledag med festarrangementer om aftenen. Søndag formiddag fandt anden og sidste kamp sted; også her vandt Rønne: 3-2.

Der var ikke så få, som havde trodsat det sure efterårsvejr den 14. oktober for at overvære Sorø Akademis skoles første kamp i kostskoleturneringen. Modstanderen var Haslev Gymnasium, og Sorø vandt 3-1 efter en kamp med mange gode detaljer.

I kampens første minutter måtte Haslevs udmærkede målmand Ole Skov vise al sin kunnen for at redde tre farlige skud fra Sorø's centerforward Flemming Juhl, og den omstændighed, at Sorø ikke scorede under det hårde pres, medførte, at Haslev kunne tilspille sig et par chancer. Haslev kunne dog ikke score, og det enlige mål, holdet fik, var et selvmål.

Hæder til Aalborgs kommunaldirektør:

Kommunaldirektør, cand. jur. og polit. *Hans Nielsen* (s. '22), Aalborg, er blandt de tre nordjyder, der har fået tildelt Diskontobankens jubilæumsfonds hæderspris.

Med hædersbevisningen følger en kontant sum på 7.000 kr.

I sin motivering for tildelingen af hædersprisen til kommunaldirektør Hans Nielsen sagde bankdirektør Eigil Hastrup, der foretog overrækkelsen, bl. a.:

- Specielt i spørgsmålet om polyteknisk læreanstalt og ingeniørakademi er der ikke noget menneske, der så stædigt og dygtigt har fastholdt ideen med, at vi skulle begynde med noget sådant i Aalborg som netop Hans Nielsen, og med hans centrale placering i administrationen og med hans gode kontakter til mange sider har han i dette arbejde været en uvurderlig støtte. Selv mindes jeg som formand for Nordjyllandsudvalget med taknemmelighed de mange gange, hvor han har støttet vort arbejde på forskellig vis.

- Når Hans Nielsen fik tildelt Jubilæumsfondens hæderspris, skal da også hans indsats på mange andre områder med i billedet. Han har været sin by og landsdel en god mand, og med sine stærke internationale kontakter har han også været med til at gøre Aalborg til en større by, respekteret og kendt i mange kredse.

(September 1969).

Jubilæum:

Hovedkasserer *Einar Nielsen* (r. '17) havde den 1. oktober i 5 år været medarbejder i Banken for Sorø og Omegn. Da han overtog kassen, var han alene om at passe den. Bankens personale bestod dengang af fem mand foruden direktionen (bestyrelsen). Siden har en ti-dobling fundet sted. Milliarder af kroner har *Einar Nielsen* haft mellem hænderne, og gennem de mange år er han blevet kendt af »gud og hvermand«, og særdeles afholdt, da han altid giver sig tid til at snakke med folk. Hans fritidsinteresser er sejlsport, tegning og malerkunst. På hans vægge hænger mange billeder, der nu er lokalhistoriske perler. Sorø er en dejlig lille by, siger *Einar Nielsen*.

Jørgen Glenthøj (s. '41) har erhvervet den teologiske licentiatgrad for et omfattende værk med titlen »Dokumentation zur Bonhoeffer-Forschung«. *Glenthøj* har haft en glødende interesse for

den tyske kirkekamp under Hitler og specielt interesseret sig for *Dietrich Bonhoeffer*, der sammen med *Martin Niemüller* var de førende i kirkens kamp mod nazismen.

Sorø Turistforening har ladet fremstille en *plakat* (Klosterporten) i den nye sort-hvide foto-teknik. Den sælges fra Sorø turistkontor som en erindring om Sorø. Hvis gamle Soranere er interesserede, kan henvendelse ske til turistchef, frk. *Johanne Jensen*, Absalongs-gade 34, 4180 Sorø. Tlf.(03) 63 08 93. Plakatens pris er 10 kr.

Vort modersmål er dejligt:

Foranlediget af en tegning af *Gerda Nystad* (Berl. Aften 27.-28. sept. 69), hvor tre skuespillere fremfører et moderne stykke med et ramt ordforråd, digter *C. C. Hoffgaard* følgende:

Va' mæ' kulturen?

Vort fødeland var altid rigt
på ædle digtersjæle,
som anså sproglig røgt for pligt,
når kunsten man gav mæle.
Men først i dag fornemmer man,
hvorpå det virk'lig kommer an:
Fra retiredevægge kvikt
man smarte ord skal stjæle!

Adresseændringer bedes meddelt til
SORANSK SAMFUND: Kassereren
Civilingeniør S. Kamman
Tobaksvejen 10
2860 Søborg
Tlf. (01) 69 11 44
Postgiro 1710

SORANERBLADET: Redaktion
Lektor P. Schjærff (ansvarshavende)
Højagervej 67
2960 Rungsted Kyst
Tlf. (01) 86 38 32
Overbibliotekar C. G. Elberling
(ulønnet medarbejder)
Algade 70
4760 Vordingborg
Tlf. (03 775) - 511 og 638

SORANERBLADET: Ekspedition
Direktør N. E. Løgstrup
Bygmarken 8
3520 Farum
Tlf. (01) 95 33 11
Fr. Palm Greisens Bogtrykkeri

SOLMULD

Forbedrer jorden og giver en endnu smukkere have

Bland Deres plantejord med SOLMULD eller dyrk direkte i SOLMULD — et udsøgt jordforbedringsmiddel fra svenske højmoser. SOLMULD er den bedste havenyhed i flere år. SOLMULD er næringsberiget og er ideel til al plantning, til jordforbedring, til topdressing og til overflade dækning mod tørke og ukrudt. Også når De anlægger græsplæne sikrer SOLMULD Dem et langt bedre resultat.

SOLMULD fås trykpakket i 80 l. (med håndtag) og 180 l. plastsække.

Hasselfors Broks AB Sverige

Danmark: Bygmarken 8 . 3520 Farum . Telefon: (01) 95 33 11

114 FULDÆGTIG
LOUIS VICTOR A MATHIESEN
VESTERBROGADE 208-3 TV
79 KØBENHAVN V

Advokat
HARALD QVIST
Landsretssagfører
Mødeberettiget for Højesteret
Frederiksberggade 25
(01) 12 32 64
Lrs. G. Tage Nielsens efft.

ORLA NIELSEN

(03) 63 02 58

Byens førende forretning i
Akademibeklædning

BANKEN
for Sorø og Omegn

FILIAL AF
PRIVATBANKEN
I KJØBENHAVN A/S

TH. C. JENSEN
1ste KLASSES SKRÆDERI

Vedelsgade 14
(03) 63 03 58
4180 Sorø

SVEGÅRDS
BOGHANDEL
SORØ

TELEFON (03) 63 00 27
POSTKONTO 7163

Mogens Krog-Meyer
Højesteretssagfører

Gothersgade 109, K.
Minerva 5800

HOTEL

POSTGAARDEN
SORØ

(03) 63 22 22

1. kl. værelser og smukke
selskabslokaler
Største og førende

luksusøl
til hverdagspris
HARBOE